

[Ømann.]

400 kr. af det lønmodtagerfradrag, som samme finansminister for godt en måned siden foreslog sat op til 800 kr.

Det er dog vist ret enestående, det, der her er sket. Man har vel også følt, at man skyldte lønmodtagerne en forklaring, for man forsøger sig med en begrundelse i den afgivne betænkning. Flertallet udtaler nemlig, at grunden til, at danske lønmodtagere ikke kan få deres fradrag ajourført efter 13 års forløb, er den, at en sådan forhøjelse bør indgå i en eller anden samlet skattereform. Hvornår, kan man naturligvis ikke sige. Men man kan i hvert fald udtale, at den næppe kan få virkning for det kommende skatteår, og derfor, siger man, er flertallet enig om, at spørgsmålet henvises til det udvalg, der skal behandle forslaget til en skattereform.

Det er sikkert ikke let for lønmodtagerne at kapere dette her. Lige fremme, som folk er flest, vil de vel være fristet til at ræsonnere, at netop fordi det stiller sig lidt usikkert med den samlede skattereform, ville der være god grund til at gennemføre forhøjelsen nu — for mens græsset gror, dør som bekendt horseemor. Folk vil synes, at den givne forklaring er mere end tynd. Jeg tror ikke, nogen kan begribe, at de skal nøjes med et fradrag, som et folketingsflertal er enig om er for lille, blot fordi man af ordenshensyn, eller hvad ved jeg, synes, man bør ordne sagen sammen med andre ting på et senere og ubestemt tidspunkt.

Det kan folk så meget mindre, som de jo i aviserne kan læse, at det, der er foregået, er, at venstre og det radikale venstre ville have denne sag udsat. Det, der er sket, er altså, at regeringen, til trods for at den havde et flertal for sit forslag, har opgivet det efter ønske fra venstre og de radikale. Og da sagen stod sådan, ja, så måtte de konservative, som vi har hørt her, også falde fra.

Nu hører vi i dag — det står der ikke noget om i betænkningen, men det ærede medlem hr. Peter Nielsen siger — at man ikke kunne få gennemført denne justering, denne tiltrængte justering, fordi det nu har vist sig, at man får ikke nogen meroms gennemført, inden man skal udskrive skatterne. Det vil altså sige, at denne nægtelse af en forhøjelse af lønmodtagerfradraget egentlig skal ses

i lyset af almindelige finanspolitiske hensyn.

Men så er der efter min opfattelse også stærk grund til at pointere, at det er en uheldig måde at drive finanspolitik på. Ved behandlingen af ligningslovforslaget foretager man jo en drøftelse efter objektive kriterier af, hvordan skatterne skal fordeles mellem de forskellige skatteydergrupper, mens finanspolitikken må føres over skatterne generelt. Men her har man altså ligefrem øremærket denne finanspolitiske reform, idet man siger: de penge, den ville have kostet, bæres forlods af lønmodtagerne. Det vil jeg gerne have man noterer sig.

Hvad der af folketingsflertallet er tiltrådt af gode argumenter for en justering af lønmodtagerfradraget, kan med desto større ret anføres til gunst for en justering af hustrufradraget. Denne regels funktion er at give en skattemoderation i de tilfælde, hvor hustruens udearbejde påfører en familie ekstraordinære udgifter. Reglen er ikke i alle henseender god — den kunne godt indrettes anderledes — men i det store og hele kunne den opfylde sin funktion. Der er bare det ved det, at fradraget blev fastsat for 19 år siden, og siden da er der ikke rørt ved det. Jeg tror ikke, der kan være noget urimeligt i den forhøjelse, som vi har foreslået fra 2.000 kr. til 4.000 kr. De 2.000 kr. blev i 1947 udmålt efter, hvad det gennemsnitligt kostede at holde en fast huslig medhjælp, og det kan næppe i dag gøres for 4.000 kr.

Jeg har svært ved at se, at en sådan simpel justering skulle kunne lægge sig hindrende i vejen for en fremtidig reform på dette område. Hvis man vil lave en særbeskatning, hvilket jeg synes er tillokkende, er det dog vel meningen, at de jævne indtægter alt i alt skal have den rabat, som et hustrufradrag giver, vel at mærke et ajourført hustrufradrag og ikke et udhulet på 2.000 kr. Vi bevæger os her igen på et område, hvor forsømte justeringer hovedsagelig er til skade for lønmodtagerne. Jeg skal meget anbefale, at man stemmer for vort ændringsforslag om forhøjelse.

Men der findes altså også områder, hvor justering efter flertallets mening er både påkrævet og anbefalelsesværdig, og her behøver man ikke at afvente en skattereform.